

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3320/2019
05.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Рајковић, адвокат из ..., против туженог "ББ" АД из ..., чији је пуномоћник Драган Поповић, адвокат из ..., ради утврђења и преображаја радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3641/16 од 19.09.2017. године, у седници одржаној 05.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3641/16 од 19.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу П1 169/14 од 02.06.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженом послодавцу да је тужилац засновао радни однос на неодређено време 01.04.2014. године по основу уговора о привремени и повременим пословима као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место које је тужилац обављао пре престанка рада. накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одлучено је да ће о тужбеном захтеву за накнаду штете и о трошковима парничног поступка одлучити накнадно.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3641/16 од 19.09.2017. године, преиначена је делимична пресуда првостепеног суда, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац засновао радни однос на неодређено време 01.04.2014. године на основу уговора о привременим и повременим пословима и обавезан тужени да тужиоца врати на рад на радно место које је тужилац обављао пре престанка рада.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим у дужем временском периоду закључио низ уговора о привременим и повременим пословима ближе описаним у нижестепеним пресудама. По свим овим уговорима радио је на пословима паковања на брик машини непрекидно дуже од шест година. Закључењем уговора о раскиду уговора о обављању привремених и повремених послова 01.04.2014. године престао је да важи последњи уговор о обављању привремених и повремених послова. Чланом 9. наведеног уговора од 01.04.2014. године предвиђено је да у случају престанка потребе за привременим и повременим пословима послодавац може отказати уговор и пре истека рока на који је закључен који је послодавац искористио закључењем уговора о раскиду оваквог уговора, а због недостатка посла код послодавца.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац са туженим закључивао уговоре о привременим и повременим пословима у периоду од 03.03.2008. до 05.04.2014. године на период од 120 дана, да је код туженог у континуитету по том основу обављао послове када му је последњи закључен уговор раскинут, да је у овом периоду тужилац обављао послове помоћног радника у пунионици и послове паковања на брику у магацину готових производа, као и да је тужилац по истеку рока од две године наставио са радом на истоврсним пословима дуже од пет радних дана и то по основу уговора о привременим и повременим пословима, те да нису испуњени услови за преображај радног односа тужиоца у радни однос на неодређено време јер између парничних странака током трајања спорног периода нису закључивани уговори о раду на одређено време у смислу члана 37. Закона о раду којима се заснива радни однос већ су закључивани уговори о привременим и повременим пословима по ком основу се не обавља рад у радном односу већ рад ван радног односа. Због тога је првостепени суд закључио да до преображаја радног односа није могло доћи.

Супротно, по оцени другостепеног суда, у овом случају се не ради о преображају радног односа већ о утврђењу постојања радног односа, односно заснивања радног односа по основу временаведеног на раду код туженог по уговорима о привременим и повременим пословима. Имајући у виду да је тужилац без прекида радно ангажован код туженог у дужем временском периоду (шест година), очигледно је да се не ради о привременим и повременим пословима из члана 197. став 1. тачка 1. Закона о раду, већ да се ради о пословима који код туженог нису представљали привремене и повремене послове већ послове за којима је постојала трајна потреба. Због тога је на основу члана 37. став 1. Закона о раду закључио да је тужилац стекао статус запосленог на неодређено време, због чега је преиначио нижестепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Становиште другостепеног суда је правилно.

По својој правној природи уговори закључени између парничних странака без обзира на њихов назив (привремени и повремени послови) у суштини представљају уговоре о раду на одређено време. Ови уговори (уговори о обављању привремених и повремених послова) представљају симуловане уговоре јер се њима прикрива уговор о раду као дисимулован уговор (правило из члана 66. ЗОО). Како је у поступку пред нижестепеним судовима утврђено да је тужилац у периоду од шест година обављао истоврсне послове код туженог, послове за којима је тужени имао сталну потребу, то је другостепени суд правилно утврдио постојање радног односа између парничних странака.

Као последица усвајања тужбеног захтева тужиоца за утврђење радног односа на неодређено време утврђена је обавеза туженог да тужиоца реинтегрише у радни однос (члан 191. Закона о раду).

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић